

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **W.N.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 lutego 2025 r.,
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt V Ka 1335/24 (V WKK 76/24),
o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt V Ka 1335/24,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt V Ka 1335/24, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 1099/23, na mocy którego W.N. został skazany za trzy przestępstwa (z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i dwukrotnie z art. 190 § 1 k.k.), za które po połączeniu kar jednostkowych ostatecznie wymierzono mu karę łączną 2 lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto orzeczono obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej kwoty 5000 zł tytułem

zadośćuczynienia za krzywdę oraz zakaz zbliżania się skazanego do pokrzywdzonej. Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 175 k.p.k., art. 16 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., a także art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.

Sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku zarządzeniem z dnia 20 listopada 2024 r., sygn. akt V Ka 1335/24 (V WKK 76/24), na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji.

Na tę decyzję procesową zażalenie wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzuty naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na jego treść, a także stanowią bezwzględne podstawy uchylenia orzeczenia:

- 1) art. 530 § 2 k.p.k. poprzez podpisanie zarządzenia przez sędziego, nielegitymującego się stosownym upoważnieniem do występowania w imieniu Prezesa Sądu;
- 2) art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. przez podpisanie orzeczenia przez sędziego nie będącego Prezesem, wbrew treści art. 530 § 2 k.p.k., bez stosownego upoważnienia, co oznacza, że w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieupoważniona;
- 3) art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. przez nieuwzględnienie, iż w sprawie doszło do złamania ww. przepisu postępowania wobec uniemożliwienia złożenia przez oskarżonego wyjaśnień, co w praktyce doprowadziło do sytuacji, w której potraktowano go jako osobę nieobecną, zaś błąd ten był oczywisty w kontekście podniesionych w kasacji zarzutów i winien być wzięty pod uwagę niezależnie od podniesionych zarzutów.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do dwóch pierwszych zarzutów należy stwierdzić, że autor zażalenia, przy interpretacji art. 530 § 2 k.p.k., zadaje się nie dostrzegając dopełniającego tę normę treści przepisu art. 93 § 2 k.p.k., zgodnie z którym w kwestiach niewymagających postanowienia prezes sądu, przewodniczący wydziału, przewodniczący składu orzekającego albo upoważniony sędzia wydaje zarządzenia. W praktyce orzeczniczej nie budzi wątpliwości to, że „wskazane podmioty mogą zastępować się przy wydawaniu zarządzeń, zatem uprawnienia prezesa sądu w tym zakresie mogą realizować także przewodniczący wydziału i upoważniony sędzia. Tam zatem, gdzie kodeks upoważnia prezesa sądu do wydawania zarządzenia, np. o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia, decyzję tę mogą wydać również wskazane podmioty” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., II KZ 2/06, OSNwSK 2006/1/617, LEX nr 333307*). Nie jest przy tym wymagane określenie w wydawanym zarządzeniu, że przewodniczący wydziału lub upoważniony sędzia działa z upoważnienia prezesa sądu (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2024 r., V KZ 51/23, LEX nr 3670377*).

Odnosząc się do trzeciego zarzutu należy stwierdzić, że we wniesionej kasacji nie wskazano ani wprost ani pośrednio zarzutu wystąpienia w sprawie jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 k.p.k., w tym w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., co mogłoby wskazywać na dopuszczalność kasacji wobec ograniczenia jej podstaw dla strony postępowania w związku z wymierzeniem skazanemu jedynie kary ograniczenia wolności (*zob. art. 523 § 2 k.p.k. i art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.*). Sama zaś argumentacja wyrażona w zażaleniu nie przystaje do przesłanki, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., która zresztą w realiach procesowych nie miała miejsca, skoro obecność W.N. na rozprawie nie była obowiązkowa. Na marginesie wolno zauważyć, że był on zawiadamiany o terminach rozprawy i brał udział w dwóch z trzech z nich, a przed zamknięciem przewodu sądowego na rozprawie w dniu 27 marca 2024 r. skazany ani jego obrońca nie składali wniosków dowodowych, ani nie wnosili o uzupełnienie postępowania (k. 210 v i 2111, t. II). Argumentacja wyrażona w tej części zażalenia jawi się zatem jako li tylko próba konwalidacji wniesionej kasacji w świetle limitacji jej podstaw, która z podanych powyżej powodów, nie może przynieść

oczekiwanego przez obrońcę skazanego skutku, a zaskarżone zarządzenie jest merytorycznie trafne i spełnia wymagania formalne dla tej decyzji procesowej.

Wobec niestwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[a.ł]